

funne ordnes ad Bevillingsveien. Jeg vil ogsaa henstille til det ærede Things egen Dom, om det kan synes rigtigt nu, efterat den høit- agtede Kultusminister har forelagt et Lovfor- slag til Løsning af denne vigtige Sag, da at paabyrde ham for Fremtiden Ansvar for dens rette Løsning, som maa være saare vanskelig, ja, i den Grad endogsaa, at det ærede Medlem af Udvalget, som havde foreslaaet en Udvidelse af Lovforslaget, erklærer, at Kultusministeren herefter ikke kunde være i Besiddelse af den Sikkerhed og den Ubefangenhed, som dertil maatte udfordres. Det er ogsaa bemærket af den meget ærede Ordfører, at det er kun et Brudstykke, og at man skulde i Almindelighed ikke besatte sig med Brudstykker, men at man hellere maatte gie, indtil en Lov i sin Heelhed kunde forelægges. Jeg maa rigtignok tilstaae, at det gjerne kan kaldes saaledes, men beslæg- tede Love kunne i Almindelighed gjerne samles til noget Heelt, og, hvad dette Lovforslag an- gaaer, kunde det dog ogsaa nok betragtes som noget Heelt i og for sig, idet det opfylder den Fordring, som gjøres i Grundlovens § 83, og saaledes fyldestgjør denne §§ Indhold. End- videre er det bemærket, at dette Lovforslag paa- lægger Folketjens Præster en ny Tvang, idet de blivne forpligtede til at vie Personer af forskjellig Troesbekjendelse, uden at det iagt- tages, som Anordningen 30te April 1824 § 13 i saa Henseende bestemmer: at Børn, som i saadanne Ægteffaber maatte avles, skulde op- drages i den evangelisk-lutheriske Kirke. Denne Bestemmelse i Loven angaaer egentlig Katho- likerne, og med Hensyn til dem gjælder jo og- saa det, at deres Præster hidtil ikke have været berettigede til at forrette nogen saadan Vielse, uden at Cancelliet dertil havde meddeelt Til- ladelse. Om andre Religionsbekjendere tales der ikke i denne Anordning. Med Hensyn til Ægteffab mellem en Christen og en Jøde,

grundede dette sig forhen paa Bevilling, og jeg kan derfor ikke indsee, at § 8 vil paalægge de lutheriske Præster en ny Forpligtelse til at vie Personer af forskjellig Troesbekjendelse. Saadanne Personer bestemmer Lovforslaget en- ten kunne indgaae Ægteffab for den borgerlige Dyrighed, og dermed lade det heroe, eller der- efter lade det stadfæste ved kirkelig Vielse, naar de siden maatte ønske det. De kunne ogsaa opnaae det Samme alene ved kirkelig Vielse, og det er dem tilladt at kunne vælge mellem Brudgom- mens og Brudens Præst til at foretage denne Forretning. Skulde nu denne Frihed paalægge en Præst nogen Tvang? mon ikke meget mere denne Frihed paa Brudeparrets Side til at forbi- gaae den Præst, hvem det elles tilfalder, hjemler Præsten Ret til at undrage sig for denne Handling, naar han formedelst religiøse Grunde sølte sig forhindret i at foretage denne Vielse; thi han hindrer jo dog ikke derved deres ægte- skabelige Forbindelse. Det er af den høitærede Ordfører i Betænkningen paa det Allerklarest bevist, at en saadan Fordring ikke kan gjøres til en katholisk Præst, heller ikke til en israelit- tisk Præst, og, hvis den endogsaa gjordes, saa kunde muligen Rabbinerne erklære det for ikke blot uberettiget, men endog for ugyldigt, og en saadan Tilladelse kunde faae den samme Skjæbne, som den Tilladelse, der engang blev givet en Israelit til at ægte sin Morbroders Enke (see Cancellieskrivelse af 23de Juni 1827), nemlig at den blev forkastet. Det er ogsaa i Betænkningen bemærket, at en Præst af den reformeerte Kirke ogsaa vanskelig vilde beqvem- me sig til at vie en Christen til en Jøde. Af Tvangens Umulighed, — troer jeg alisaa at være berettiget til at forudsætte Frihedens Mu- lighed, og, hvis det ikke saaledes havde klaret sig for mig, saa skulde jeg virkelig have udbe- det mig Plads i Betænkningen til at gjøre denne Præstens Ret utvivlsom.